

„Každý den tě budu velebit
a chválit tvé jméno po všechny věky.“ (Žalm 145,2)

Úryvek z Písma, který je nám tento měsíc předložen jako pomoc na naší cestě, je modlitbou. Je to verš ze 145. žalmu. Žalmy jsou skladby, v nichž se odrážejí osobní i společná náboženská zkušenost izraelského lidu na jeho cestě dějinami a v různých úskalích jeho existence. Modlitba ve formě poezie stoupá k Hospodinu jako nářek, prosba, díkyvdání a chvála. V tomto vzdechu je obsažena veškerá rozmanitost pocitů a postojů, jimiž člověk vyjadřuje svůj život a svůj vztah k živému Bohu.

Základním tématem žalmu 145 je Boží královský majestát. Žalmista na základě své osobní zkušenosti opěvuje Boží velikost: „Veliký je Hospodin a veškeré chvály hodný“ (verš 3), velebí jeho dobrotu a univerzálnost jeho lásky: „Dobrotivý je Hospodin ke všem a soucit má se všemi svými tvory“ (verš 9), uznává jeho věrnost: „Věrný je Hospodin ve všech svých slibech“ (verš 13b), a dokonce jde tak daleko, že do svého kosmického zpěvu zapojuje každou živou bytost: „Vše, co žije, ať velebí jeho svaté jméno po všechny věky!“ (verš 21).

„Každý den tě budu velebit a chválit tvé jméno po všechny věky.“

Moderní člověk se však někdy cítí ztracen a má dojem, že je ponechán sám sobě. Obává se, že jeho dny ovládá náhoda a že jde o sled událostí, které postrádají smysl a cíl.

Následující žalm přináší povzbudivé hlásání naděje: „Bůh je Stvořitel nebe i země, věrně dodržuje smlouvu, která ho váže k jeho lidu, dopomáhá k právu utiskovaným, dává chléb, který posiluje hladové, a osvobozuje vězně. On otevírá oči slepým, pozvedá toho, kdo upadl, miluje spravedlivé, ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy. (...)“¹

„Každý den tě budu velebit a chválit tvé jméno po všechny věky.“

Toto slovo nás především vybízí, abychom pečovali o svůj osobní vztah s Bohem tím, že bezvýhradně přijmeme jeho lásku a milosrdenství a předstoupíme před tajemství, abychom naslouchali jeho hlasu. V tom spočívá základ každé modlitby. Protože však tato láska není nikdy oddělena od lásky k bližnímu, pak jestliže napodobíme Boha Otce v konkrétní lásce ke každému bratru a sestře, zvláště k těm nejposlednějším, odstrčeným, nejosamělejším, budeme denně vnímat jeho přítomnost v našem životě. Chiara Lubichová, když byla pozvána, aby vyprávěla o své křesťanské zkušenosti na jednom shromáždění buddhistů, ji shrnula takto: „... jádro mé zkušenosti je v tomto: čím více milujeme člověka, tím více nacházíme Boha. Čím více nacházíme Boha, tím více milujeme člověka.“²

„Každý den tě budu velebit a chválit tvé jméno po všechny věky.“

Existuje však i jiný způsob, jak Boha najít. V posledních desetiletích si lidstvo nově uvědomilo ekologický problém. Hnací silou této změny jsou zejména mladí lidé, kteří navrhuji střizlivější životní styl s přehodnocením modelů rozvoje, angažují se za právo všech obyvatel planety na čistou vodu, potraviny a vzduch a hledají alternativní zdroje energie. Lidé tak mohou nejen obnovit svůj vztah k přírodě, ale také chválit Boha, protože s úžasem objevují jeho něhu vůči všemu stvoření.

To je zkušenost Venanta M., který se jako dítě v roděm Burundi probouzel za svítání za zpěvu práků a chodil desítky kilometrů lesem do školy. Cítil se v naprostém souladu se stromy, zvířaty, potoky, kopci a svými spolužáky. Vnímá přírodu na dosah ruky, ba dokonce se cítil být živou součástí ekosystému, v němž jsou tvorové a Stvořitel v naprosté harmonii. Toto vědomí se pro něj stávalo chválou, ne však chválou jednoho okamžiku, ale celého dne.

Někdo by se mohl zeptat: a co v našich městech? V našich betonových velkoměstech, vybudovaných lidskou rukou, uprosřed ruchu světa je příroda zachráněna jen málokde. A přece, chceme-li, stačí kousek modré oblohy, který se míhne mezi vrcholky mrakodrapů, aby nám připomněl Boha. Stačí paprsek slunce, který pronikne i mezi věžeňské mříže, stačí květina, louka, dětská tvář...³

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

poznámky:

1. Jan Pavel II., *Generální audience*, 2. července 2003, komentář k Žalmu 146 (145).
2. M. Vandeleene, *Io, il fratello, Dio nel pensiero di Chiara Lubich*, Città Nuova, Roma 1999, str. 252.
3. Ch. Lubichová, *Conversazioni, in collegamento telefonico*, a cura di Michel Vandeleene (Opere di Chiara Lubich 8.1; Città Nuova, Roma 2019), str. 340.

Hnutí focolare, U bakaláře 953, 190 17 Praha – Vinohrady

tel.: +420 602 685 520, e-mail: czmprg@focolare.cz

Text Slova života na internetu:

www.focolare.cz

Tisk: OMIKRON INVEST, s.r.o.,

www.omikron.cz